

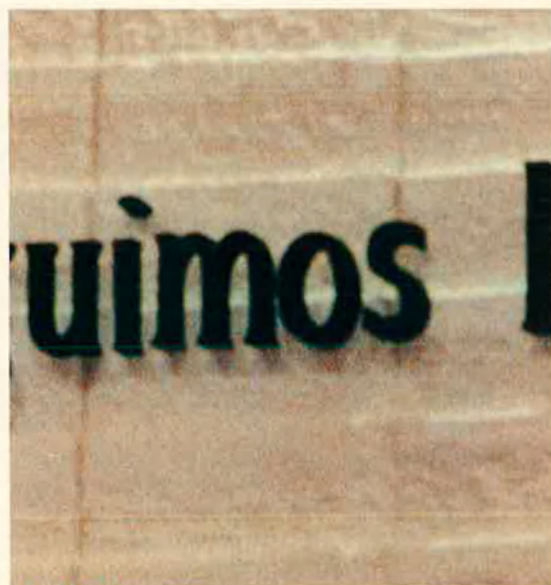
Qui es queda amb UGT?

El congrés extraordinari de la UGT convocat per al 29 d'abril posarà a prova els dos candidats i serà seguit de ben a prop pel partit socialista, que vol recuperar-ne el control.

Queden molt pocs dies. A finals de setmana, la Unió General de Treballadors, UGT, el sindicat més poderós de la història moderna espanyola, celebrarà congrés extraordinari. Extraordinari segons la definició dels estatuts de la central obrera, però, sobretot, per les circumstàncies que l'han provocat i que l'envolten. Assetjada econòmicament per la fallida de la societat immobiliària PSV, dividida entre dues faccions cada vegada més irreconciliables i encaçada pels partits polítics que volen controlar el vaixell a la deriva, la UGT travessa la major crisi de la seua història.

El detonant final va ser la decisió de l'actual secretari general en funcions, Cándido Méndez, d'expulsar tres membres de l'executiva nacional que s'havien enfrontat obertament a la seua gestió: José Luis Daza, Gustavo Gardey i Dionisia Munoz. Els tres havien entrat a formar part de l'executiva en representació del corrent liderat per Manuel Fernández, *Lito*, secretari general de la confederació del metall i principal opositor de Méndez, en el congrés celebrat l'abril de l'any passat. Méndez, candidat preferit de Nicolás Redondo i considerat el seu continuador, va guanyar l'elecció, però la reforma dels estatuts que ja no permet la creació de majories falses com abans, quan amb el 51% dels vots es triaven el cent per cent dels delegats, el va forçar a incloure representants de l'altra facció. Simbolitzaven un acord que, al capdavant, no va existir mai.

Quan els "dissidents" es rebel·laren, Cándido Méndez no tingué altre remei que recórrer a la força. Si no hi havia acord, calia deixar clar qui tenia el poder. Però no ho va aconseguir. El comitè confederal havia de ratificar la decisió del secretari general, i no ho va fer. Desqualificat una altra volta, Méndez hagué de dimitir i convocar un congrés

extraordinari per a aquest dissabte dia 29.

Un mirall de la divisió. La preparació del congrés ha posat de manifest que la divisió continua i que serà difícil arribar a un consens. Els congressos de les federacions territorials d'UGT als Països Catalans han reflectit les dues postures. UGT-Balears, tot i que encara no ha triat els representants, es mostra monolíticament a favor de Méndez, mentre la federació del Principat ja ha optat en bloc per donar suport unànime a Lito. Això significa, *a priori*, 7 vots per a Méndez i 35 per a Lito. La delegació del País Valencià anirà al congrés dividida perquè 15 dels delegats donen suport al representant de Méndez a València, Luis Lozano, secretari de la Federació de Serveis Públics (FSP), i 22 al secretari general d'UGT-PV, Rafael Recuenco, que, de moment, es mostra partidari de Lito.

Cándido Méndez (dalt) ha estat repetidament qüestionat des que va entrar a la secretaria general del sindicat ugetista. Manuel Álvarez, Lito (a l'altra pàgina) l'acusa de continuar la línia d'actuació de Nicolás Redondo i de no voler adaptar el sindicat als nous temps.

Per darrere de les qüestions personals. L'enfrontament entre Lito i Méndez ha estat més d'una vegada justificat com un mer combat pel poder però ambdós insisteixen a dir que defensen un model distint de sindicat. L'estructura territorial, l'autonomia respecte al partit socialista i la unitat d'acció amb CCOO són els temes que marquen les diferències. Lito és partidari de reforçar les federacions autonòmiques, de refredar una mica el camí de convergència sindical entre UGT i CCOO, i ha acusat més d'una vegada Méndez de voler conduir al sindicat cap a Esquerra Unida. Per altra banda, d'ell i de Josep Maria Àlvarez, secretari general de CCOO de Catalunya i un dels seus principals valedors, es diu que mantenen excel·lents relacions amb el PSOE i el PSC respectivament. És clau el paper que en les relacions entre PSOE i UGT fa el vice-president del Govern espanyol, Narcís Serra, que ha deixat veure de manera discreta la seua predilecció per Lito.

Méndez, mentrestant, insisteix una i mil vegades que vol mantenir ben ferma l'autonomia del sindicat i ha rebutjat sempre les acusacions d'inclinarse cap a Esquerra Unida que li han fet els sectors més propers al PSOE. En la seua visió del sindicat, el reforçament de les federacions sectorials estatals i la unitat d'acció amb CCOO són prioritàries. Els intents d'alts càrrecs del PSOE per retornar la relació entre el partit i el sindicat a la que tenien abans del 1987, quan Nicolás Redondo va abandonar el seu escó de diputat socialista, han estat repetits però han trobat sempre la seua oposició. Al juliol de l'any passat, va ser directament Narcís Serra qui va demanar a Méndez que els dirigents d'UGT tornaren a formar part del comitè federal del PSOE. Méndez va dir no. L'actitud de Serra s'ha convertit més que un suport explícit a Lito, en un atac contra el poc maleable Méndez.

En vespres d'eleccions i amb unes enquestes cada vegada més amenaçadores, els socialistes forcen la màquina per intentar tenir un suport clar i explícit del sindicat malgrat les conseqüències que aquesta crisi pot tenir per al futur, gens clar, de la UGT.

Un sindicat a la baixa. Mentrestant, la central sindical ha començat a perdre l'hegemonia que tenia en els centres de treball. Tot i que encara no han acabat les eleccions sindicals, el transvasament de vots cap a CC OO, que podria ser la central més votada a final d'any, és ja evident. El sindicat socialista arrossega una profunda crisi econòmica, motivada per l'embargament del seu patrimoni com a conseqüència de la fallida de l'operació immobiliària de la PSV. La pèrdua de prestigi que ha representat l'endeutament amb els socis cooperativistes que havien confiat en el sindicat ha influït decisivament en l'afebliment d'UGT, que ha vist perdre, fins i tot, federacions completes. És el cas de Balears, una de les zones on la PSV havia projectat una de les operacions més ambicioses, la Marina de Calvià, que al final ha quedat en no-res. El 1993, nombrosos representants de l'FSP de Mallorca abandonaren UGT i formaren un sindicat nacionalista, Sindicat de Treballadors de les Illes Balears (STIB). Fa sis mesos era la federació de comerç de les Illes que, forçada des de Madrid a unir-se a hostaleria, va decidir anar-se'n en bloc cap a USO.

Malgrat això, el secretari general d'UGT-Balears, Lorenzo Bravo, es mostra relativament optimista i afirma: "UGT continua sent el primer sindicat i malgrat no tenir dades oficials, crec que anirem cap a una proporció de delegats semblants a la que hi havia fins ara". Respecte a l'oposició Méndez-Lito, Bravo és contundent: "Cal esperar a la votació definitiva però jo pens que els set delegats que vagin al congrés de Madrid seran tots favorables a Méndez. És l'única alternativa capaç de donar-li continuïtat al projecte de sindicat que es va aprovar en el darrer congrés".

Rafael Recuenco, secretari general de la UGT al País Valencià ha mostrat per la seua banda el seu suport a Lito. Però la posició de Recuenco és molt delicada. L'any passat va donar el seu vot a Méndez, a canvi que aquest incloguera el valencià Gardey en l'executiva. Amb l'intent de Méndez d'expulsar Gardey, Recuenco va acusar l'actual secretari general en funcions d'antidemocràtic i li va retirar el seu suport. No obstant això, ha vist com la Federació de Serveis Pú-

LES DUES CARES DE LA MONEDA

Rafael Recuenco. El secretari general d'UGT-País Valencià va donar el seu suport a Méndez, però ara es considera traït i es mostra totalment favorable a Lito.

Josep Maria Álvarez, secretari general d'UGT-Catalunya: "El procés de convergència amb CC OO no es pot fer des de dalt. Ha de néixer de les bases i ara per ara això és complicat."

blics del País Valencià li donava l'esquena i decidia continuar amb el vot de confiança a Méndez. Recuenco, davant els rumors que no continuaria al davant del sindicat si no triomfaven les seues tesis, va afirmar la setmana passada a Castelló que, guanyara qui guanyara a Madrid, no pensava dimitir; però es va negar explícitament a comentar la situació del sindicat amb EL TEMPS.

El màxim responsable de la UGT a Catalunya, Josep Maria Álvarez, va indicar per la seua part que el congrés serà necessàriament tens: "hi ha dues postures molt enfrontades. El procés de preparació, a més, ha estat molt complicat i s'ha desenvolupat molt ràpidament. Alguns detalls, com el fet que si no obtens el 25% de vots en alguna convocatòria no hi tens representació, han produït situacions estranyes i jo diria que ben poc democràtiques". Álvarez, que ha ratificat moltes vegades el seu suport a Lito, va rebutjar moltes de les acusacions que els partidaris de Cándido Méndez li han fet: "És una ximpleria considerable dir que tenim relacions privi-

legiades amb el PSC. Són bones, però a UGT-Catalunya tenim en càrrecs de responsabilitat militants del PSC, de Convergència, d'Unió i també d'Esquerra Republicana i això vol dir pluralitat." Álvarez descriu la posició dels partidaris de Lito respecte a la convergència amb CC OO: "En som partidaris, però cal tenir en compte que un procés així no es pot fer des de dalt. Ha de néixer de les bases, perquè si no, és artificial i pot anar al fracàs. Jo veig que en moltes empreses hi ha sintonia entre els projectes de CC OO i UGT, però en altres fins i tot hi ha enfrontaments.

No passa res si a Espanya hi ha dues centrals importants. Precipitar una unió seria un desastre. Per això estem en contra de la Fundació que s'ha constituït conjuntament amb CC OO". Aquesta fundació s'ha convertit també en un dels punts que enfronta als partidaris de Méndez i Lito. Mentre els primers opinen que és un pas pràctic per a consolidar la unió entre les dues centrals, els segons acusen el seu director, José María Zufiaur, de voler dirigir la UGT des de la fundació tot seguint els dictats de Nicolás Redondo.

L'ombra de Redondo és encara present en el congrés de divendres. Sense atrevir-se a

**LLIBRE DELS
RÈCORDS CATALANS 1994**

**Record
Catala
1994**

**J
A
L
A
V
E
N
D
A**

**TELÈFON INFORMACIÓ
(93) 412 32 94**

criticar-lo obertament, els partidaris de Lito i en menor mesura també els de Méndez, consideren que Redondo representa una etapa ja superada. Per a Álvarez, només Lito pot assegurar una ruptura clara amb aquesta tradició: "Els partidaris de Méndez no acaben de dir què és el que realment volen. En el darrer congrés vam decidir que la trajectòria del sindicat havia de ser més oberta, plural i participativa i això només ho pot garantir Lito."

El que, amb tota seguretat, no podrà garantir cap dels dos candidats és una reconciliació entre les dues faccions enfrontades. La divisió ha incrementat les maniobres i la vigilància dels dos partits hegemònics de l'esquerra espanyola. Si el PSOE s'ha clarificat obertament contra Méndez i ha donat així un suport, potser enverinat, a Lito, Izquierda Unida, que té una clara però més discreta influència sobre CC OO, veuria amb bons ulls la continuïtat de l'actual secretari general en funcions. Diversos líders d'aquesta coalició han declarat que la crisi de la UGT pareix totalment provocada des de l'exterior, en clara al·lusió al partit socialista, i que en cas que la unió amb CC OO es vera afectada pel resultat del congrés extraordinari, la classe treballadora i l'esquerra en general en resultaria molt perjudicada.

RAFA GIL

El fracàs de la gran operació immobiliària de la PSV ha restat credibilitat a la UGT. A Calvià (Mallorca) hi havia prevista una operació que ha dut davant els tribunals l'alcalde i antic secretari general d'UGT-Balears, Francesc Obrador.

Ja no hi ha temps per a reconciliacions. Cada candidat ha procurat obtenir el major nombre possible de delegats favorables a les seues tesis, per delegacions territorials i sectorials però, la història recent ho confirma, en el calor de l'enfrontament sempre hi ha un transvasament de vots que fa inútil qualsevol pronòstic. La cita, el combat, és a Madrid.

Jordi Sebastià

(amb informacions de Miquel Payeras)

és a la venda

debat
NACIONALISTA

L'opinió del director:
Èxit polític, fracàs humà. Miquel Sellarès.

Presentació: **20 anys de CDC.**

Editorials:
ERC: cal fer pinya democràticament.

Uns nous predicadors al servei del PP.

L'Opinió Catalana:
Municipi i nació.
Pasqual Maragall, Miquel Roca, Eulàlia Vintró, Carles Bonet, Mateu Morro.

Cròniques nacionalistes:
Front Nacional de Catalunya: una commemoració.
Robert Surroca i Tallaferró.
Aproximació a la història del Front Nacional de Catalunya. (1939-1977) Agutí Bartera i Puigvi
El meu Front Nacional de Catalunya. Enric Padrosa i Campderrich
Valors en alça. Temps d'Unió. Eugeni Pérez Moreno
Document sobre la llengua catalana.
Trobades municipals d'IC.
Mallorca: dotze anys de raons per a la reacció d'un poble. Antoni Mir
L'educació en el lleure i la normalització nacional.
Josep Oriol Pujol i Humet.
I Mostra de Revistes en Català.
Joan Crexell. Miquel Sellarès.
Miquel Tarradell i la nació catalana. Max Cahner.

Referents d'una nació:
Miquel Esquirol: "CDC s'ha edificat massa al voltant d'un líder".
Pere Martí

Entrevista a Jordi Pujol: "Vull creure que un dia Catalunya pot trobar-se a gust dins d'Espanya". Vicenç Villatoro.

Entrevista:
Jaume Ciurana: fusta de polític. Pere Martí

Tema a debat:
20 anys de pujolisme polític.
Els antecedents històrics de CDC i l'espai que ocupa dins l'aspecte polític. Jaume Casajoana.

CDC de lluny i de prop. Joaquim Ferrer

Els homes d'EDC. Macià Alavedra

Ramon Trias Fargas: liberalisme, nacionalisme i coherència ètica. Jordi Oliveras

CDC, un moviment polític. Joan Marcet

L'abans i el després de CDC. Josep Gisbert

"Fer administració". Jordi Matas

20 anys de CDC.
Crònica del tardo-franquisme al tardo-pujolisme.
Josep Maria Pasqual.

CDC: l'herència captiva del poder. Jordi Sánchez

Internacional:
El Quebec, de nou vers la sobirania. Josep Sort i Jané

Llibres:

Hemeroteca: